

PAULIINA SUSI

TAKAIKKUNA

TAMMI

Pauliina Susi

TAKAIKKUNA

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI
HELSINKI

PAULIINA SUSI

Nostalgia, 2010

Pyramidi, 2009

Lukot, 2008

Ruuhkavuosi, 2005

© PAULIINA SUSI JA KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI 2015

978-951-31-8130-7

PAINETTU EU:SSA

– Riisu sun pusero.

Naisen silmät pyöristyvät ja seuraavassa hetkessä kape-nevat viiruiksi, valkoinen päilähtää silmistä huulien väliin.

Nauraako se?

Kyllä vaan, nauraa. Nyt jo kikattaa ääneen, leikistä kiihottuneena kuten hänkin, heidän yhteisestä yöllisestä pikku pelistään. Se haluaa samaa, on mukana sata lasissa, siksi se häntä lähestyikin, kyllä noista arvaa.

– Sä haluaa minä ottaa... puusero off?

– Joo, just niin, riisu se. Näytä nyt. Anna vähän tissiä.

Maanitellessaan hän laskee käden puolihuolimattomasti syliinsä, kameran linssin ulottumattomiin.

Kun mitään ei ala tapahtua mielessä ehtii jo käydä että eikö tuo saatana ymmärrä, eikö sen suomen sanavarasto riitä vai esittääkö äkkiä vaikeasti saatavaa, mutta nyt homma etenee taas. Sen hampaat välkkyvät valkeina ja sen nauru kutkuttaa syvältä kun se alkaa kisherrellen hivutella ylös paitansa helmaa.

– No niin, hän sanoo. – Sillä lailla... Hän ei irrota naisesta katsettaan hetkeksikään kun tyhjentää vapaalla kädellään suuhunsa lasillisen, jota jääpalat eivät ole ehtineet viilentää.

Nousee niin että kivistelee jo.

Kuvan laatu ei ole hääppöinen. Tylsän, hailakanharmaan villapuseron helman alta näkyy alkuun kovin vähän, vain kaistale tummaa vatsaa. Sitten jokin välkähtää valossa.

Koru. Napakoru.

Suu vettyy heti. Se on lävistytännyt nahkansa. Se on josakin Afrikan perslävässä rei'ittänyt nuoren ihanan naisen nahkansa jotta hän, vain hän tässä ja nyt, saisi katsella ja nauttia näkemästään. *Sä haluaa jutella mun kansa? Mä hyvin yksinainen tämä yö.* Niin kovin yksin. Niin kaukana kotoa. Ei ketään vieressä tuolla raukalla kuten ei hänelläkään, lohdutuksen tarpeessa molemmat, kuinka sattuikin. Ja vähän kannissäkin tässä ollaan, hän ainakin, se myönnetään, mutta ei nukuta vielä lainkaan, päinvastoin. Riehakkaalla tuulella tässä ihan.

Panettaa niin pirusti jos suoraan sanotaan.

Kaveripyyntö oli tullut pyytämättä ja yllättäen. Myriam Navoko, 23-vuotias vaihto-opiskelija Sambiasta. Tahtoi treenata hänen kanssaan suomen kielen taitojaan, oli huomannut hänet sattumoisin Facebookissa *online*, kuvan mukaan ei yhtään hullumman näköinen... Pitäähän herrasmiehen opiskelijaneitosta auttaa, hän ajatteli hyväksyessään naisen kaveripyynnön.

Samantien tuli kutsu videopuheluun.

Hän eteni alkuun tietenkin tunnustellen, jätti vastaamatta uteluihin, jotka kohdistuivat häneen, ryhtyi sen sijaan kyselymään niitä näitä Myriamin opinnoista, ystäväistä, kaukaisesta kotimaasta. Ja nainenhan intoutui vallan puheliaaksi alkeellisella, huvittavasti töksähtelevällä suomellaan johon sekoittui välillä sana englantia ja jotain eksoottisempaa, afrikaansia tai mitä ne nyt tuolla päin puhuvat. Suomen kieltä kertoi tänne varta vasten tulleensa opiskelemaan. No mitä tykkäät Suomesta, hän kysyi siltä niin kuin ulkomaalaisilta kuuluu kysyä, eikö ole hieno maa?

On hieno. Mä ole niin onnellinen.

Naisen alahuuli värisi. Hän näki, että se oli kaikkea muuta kuin onnellinen. *Mikä mieltä painaa, pikku Myriam?*

Sä kiltti kun kysy. Tämä syksy. Pime, kulma. Ihmiset myös kulma.

Tyttöparka oli totisesti lohdutuksen tarpeessa.

Enää ei ole kylmä, hänellä ainakaan. Ruudussa kädet ovat nostaneet helman yli kriittisen pisteen, ja nyt! Puseron alta pulpahtavat esiin rintaliivit. Valkeat, kiiltävät, neitseellisen sileät ja tahrattomat, ja ennen kaikkea ne pullistuvat *herkul-li-ses-ti*. Siinä ne ovat, hänen silmänsä ilona nyt, rinnat, tissit, nuoren naisen kiinteät ja pyöreät, ne pursuavat valkeista kupeistaan tummina kuin jättiluumut, täyttävät koko ruudun luonnollista kokoa suurempina. Hoo, se on täysillä mukana, se tarjoaa parastaan viihdyttääkseen häntä... häntä vain, häntä ainoastaan, se on kokonaan häntä varten ja hänen kättään joka puristaa alakerran kaveria. Hiki valuu otsalta silmiin, on pakko pyyhkäistä se pois vapaalla kädellä samalla kun toinen käsi... samalla kun...

– Pillu esiin neekerihuora.

Ääni tulee ulos sameana käihinänä.

Tapahtuu jotakin odottamatonta. Tissit, jotka äsken täyttivät tietokoneen ruudun, katoavat. Puseron helma on pudonnut niiden päälle kuin esirippu. Tilalle tulee naisen naama, se painuu melkein kiinni kameraan. Nenä kasvaa jättimäiseksi, levenee sierainten kohdalta. Ihossa, joka kauempaa näytti niin täydelliseltä, on muutama selvästi erottuva kauneusvirhe. Finnejä. Mustassakin nahassa on finnejä.

Käden liike raukeaa, jo niin hyvin löytynyt rytmi.

– Anteeks *mitä*, nainen sanoo.

– Pillu esiin. Neekeri. Huora.

Hän kuulee itsekin lapsekkaan, melkein itkuisen uhmakkuuden äänessään. Älä saakeli vie pois sitä minkä jo lupasit.

Nainen ei sano mitään. Katselee vain, alaviistoon nenänvarttaan pitkin. Hänen kätensä ja aukinaiset housunsa ovat varmasti piilossa pöydän alla ja kameran katvealueella. Hän irrottaa silti otteensa.

Hän yskäisee.

– Paljonko maksaa?

Naisen ilme on tutkimaton. Mitä mieltä, laskeeko päässä kassakone parhaillaan euroja? Ei noista ota selvää. Vai voiko tosiaan olla niin, ettei se ymmärrä.

– How much? hän yrittää englanniksi. – Sano summa. Minulla on kyllä varaa. Olen varakas mies. Rikas, *rich*. Paljon rahaa.

YKSI

”Hello, what have we here?” *

Se on meistä jokaisella, kovakuorisimmallakin. Arka paikka. Kipu. Rakkaalla lapsella on monta nimeä. Trauma. Heikkous. Akilleenkantapä.

Sielun haava, jossa viimeiseksi haluaa käännettävän veistää.

Tiedät mistä puhun. Siitä, mitä jokainen suojelee muiden kovilta kourilta hinnalla millä hyvänsä. Ainakin yrittää suojella.

Jos nimittäin tajuaa. Kaikki eivät edes tajua. Ääliöt. Hyväuskoiset hölmöt. Iltaisin he ulko-ovensä lukittuaan asettuvat levolle luottavaisina ja itseensä tyytyväisinä. Päiväsaikaan he läväyttävät läpensä ammolleen heti kun joku, kuka tahansa, sattuu sille koputtamaan.

Heissä ei ole haastetta. Ei ammatillisesti, ei henkisesti. He tuovat minulle elannon mutta, jos totta puhun, he saavat minut haukottelemaan. Heitä on liikaa. Heitä on enemmistö. Heitä on 87,9 prosenttia suomalaisista ja 91,2 prosenttia maailman ihmisistä. Niistä, joilla on pääsy nettiin.

* Lando Calrissian tapaa ensi kerran prinsessa Leiaa elokuvassa Imperiumin vastaisku.

Hätkähdyttäviä lukuja vai mitä, ja vakuuttavia? Ne ovat omasta päästäni.

Yksi asia on varma. Sinä kuulut tuohon joukkoon.

1.

Hän tunnistaa heikon signaalin välittömästi. Tosin heikosta on turha puhua enää siinä vaiheessa kun hevonnaskaindeksi hälyttää. Nupit ovat kaakossa useammallakin varteenotettavalla keskustelupalstalla, joiden kommenttiosioon hän on uittanut henkilökohtaisen algoritminsa tiettyjen asiasanojen kertymän seuraamista varten, ja nyt havahtuu jo tuttu hobittikin.

Tsekkaas tämä, linkkaa Frodo.

Bilbo kiittää, hän kuittaa.

Jotain poikkeuksellista on selkeästi kehkeytymässä.

Reaaliaikaista ohjelmavirtaa tulee nykyään seurattua harvoin, mutta Viikon Tähtimön hänkin tietää. Puolen tunnin mittainen ajankohtaislähetys perjantai-illan parhaaseen katseluaikaan on ollut menestys.

Sanni Tähtimö sanelee seuraavan viikon puheenaiheen.

Ohjelmaidea on toimiva kaikessa yksinkertaisuudessaan. Studiassa kohtaavat Tähtimö ja hänen viikoittain vaihtuva vieraansa. Puoli tuntia puhetta miinus mainostauot. Lavastukseksi riittää kaksi ääriasiallisen harmaata nojatuolia ja pieni sohvapöytä kirkasta kovamuovia, sen takana istujat näkyvät päästä varpaisiin.

Mitään ei voi piilottaa. Mitään ei voi salata. Läpinäkyvyys on Viikon Tähtimön brändi.

Lähetys on jo loppuillaan.

– Järjestyslain pykälä seitsemän. ”Seksuaalipalvelujen ostaminen ja maksullinen tarjoaminen yleisellä paikalla on kielletty.” Haluat tukea rikollista toimintaa. Miksi?

Tähtimö on mestari provosoimaan, siinä ohjelman suosion yksi salaisuus. Hän yhdistää kärkkään feminismin oikeistoliberalismiin. Jos Tähtimön viikon vieras ei ennen lopputekstejä lipsautta jotakin itselleen ja asialleen tuhoisaa, ovat katsojat ja lööppitekstien laatijat pettyneitä. Jos ohjelman nettisivujen kommenttiosio ei jonakin perjantaina täyty muutamassa tunnissa raivoisasta huutelusta puolesta ja vastaan, on tähtitoimittaja Tähtimö epäonnistunut. Ja Sanni Tähtimö ei epäonnistu. Sekin kuuluu hänen brändiinsä, yhtä vahvasti kuin jättimäinen blondattu hiuspehko, avonaisesta kaula-aukosta tirkistävät, joka perjantai eriväristen rintaliivien pitsit ja nukkemaiseksi maalattu suppusuu, joka ampuu kysymyksiä kuin konekivääri.

– Meidän asiakkaamme eivät pääsääntöisesti operoi kadulla vaan netissä, joten sinne mekin keskitymme. Verkkosivuillamme tarjoamme palvelua ja apua anonymisti ajasta ja paikasta riippumatta, siellä missä asiakas on.

Tämänkertainen vieras selviytyy tulituksesta poikkeuksellisen hyvin. Mimmillä on vetävät ruskeat nahkasaappaat soukkien säärtensä peittona ja muutenkin näpsäkkä kokonaisolemus. Ikä kolmevitosen paikkeilla, tukka suora vaa-leahko olkapäille valuva, elekieli jäykkä ellei suorastaan olematon, ehkä jännittämisestä tai puutteellisesta esiintymiskokemuksesta tai molemmista johtuen. Kököttää istuimensa reunalla selkä tikkusuorana, kädet syliin lasketuina, lyhyen hameen paljastamat polvet yhteen puristuneina.

Vastaa tuleen hermonsa halliten.

– Haluan myös huomauttaa, että emme todellakaan tue

rikollisuutta. Toimintamme kaikinpuolinen laillisuus varmistetaan perin pohjin.

– Aivan, Tähtimö sanoo merkitsevästi. – Oikeusministeri Tarmo Häkkinen asetti liki ensi töikseen oikeus- ja sosiaaliministeriöiden yhteisen työryhmän selvittämään tätä laillisuutta ja samalla toiminnan yleistä tarkoituksenmukaisuutta. Vielä on vaakalaudalla, pääsettekö aloittamaan. Huolestuttaako?

– Ei huolestuta. Olen vakuuttunut siitä, että selvitystyö tuottaa myönteisen lopputuleman ja edelleen täysin luottavainen, että pääsemme aloittamaan aikataulussa. Meille on luvattu vastaus heti viikonlopun jälkeen, viimeistään tiistaina.

Tätä on ilo seurata. Sanni Tähtimö on saanut kovan luun kaluttavakseen.

Hän myös silminnähdessä nauttii haasteesta.

– Luetaanpa lisää lakia. Rikoslain pykälä kahdeksan kielittää seksin oston paitsi alle 18-vuotiailta myös parituksen kohteena olevilta sekä seksi- tai ihmiskaupan uhreilta. Kuinka voit olla varma, että ette toiminnallanne auta myös niitä miehiä, niitä *asiakkaitanne* kuten sanot, jotka syyllistyvät näihin rangaistaviin rikoksiin?

– En voikaan olla varma. Tietenkään. Mutta hekin ovat, tai siis saattavat olla asiakkaitamme, eikä meillä ole syytä käännyttää heitä pois.

– Kysyttekö näitä asioita heiltä? Keneltä ja missä tilanteessa he nämä omat *palvelunsa* hankkivat.

– Kysymme. Osa oletettavasti vastaa, osa ei.

– Välitättekö nämä tiedot poliisille?

– Emme. Meillä on täydellinen vaitiolovelvollisuus. Vain näin voidaan saavuttaa luottamus meidän ja asiakkaan välille. Ja luottamusta tarvitaan, jotta asiakassuhde voi rakentua sellaiseksi, että asiakas kokee aidosti saavansa apua on-

gelmaansa. On muistettava, että seksiriippuvuus ja pakonomainen seksipalveluiden osto on vahingollinen addiktio siinä missä vaikkapa alkoholismi tai peliriippuvuus. Tavoitteenahan meillä on saada haitallinen toiminta loppumaan tai vähenemään, vähintäänkin panna asiakkaamme pohtimaan toimintansa syitä ja vaikuttimia ja myös seurauksia, niin itselleen ja omalle lähipiirilleen kuin seksityöntekijöille.

Tähtimö ottaa tiiviin katsekontaktin vieraaseensa.

– Seksityöntekijä. Mielenkiintoinen sanavalinta. Onko prostituutio mielestäsi – ammattityötä?

– Termi on yleisesti käytetty ja neutraali, vaikka ei tietenkään ongelmaton. Lähtökohtaisesti emme ProMenissa tuomitse ketään. Haluamme tietenkin rohkaista niitä, jotka ovat päätyneet tuohon... ammattiin vastentahtoisesti tai tarvitsevat muutoin apua ja tukea, hakeutumaan omien palvelujensa piiriin. Pro-tukipiste tekee tällä saralla hienoa työtä. Meidän työsarkaamme taas on auttaa ja tukea ihmistä, joka on tavallaan kuvion toisella puolen, joka silti saattaa aivan yhtä aidosti kokea tarvitsevansa apua omassa –

– Hei ihan totta, Tähtimö keskeyttää. – En ole varmas-ti ainoa, jonka mielestä tämä ymmärtäminen, tämä yletön paapominen on mennyt jo liian pitkälle. Tähänkö meidän kannattaa verovarojamme käyttää? Oikeesti hei.

Tähtimö suipistaa suunsa paheksuvasti ja pörhistää rintansa kohti kohdettaan.

Haastateltava ei edes hätkähdä.

– Vaikka itse henkilökohtaisesti kokisikin tämänkaltaisen toiminnan ja avun tarpeettomana tai meidän asiakkaamme suorastaan ei-toivottavina, niin tässä yhä kovenevien arvojen maailmassakin inhimillisellä välittämällä on paikkansa. Ja haluan erityisesti huomauttaa, että kahdeksankymmentäseitsemän pilkku kaksi prosenttia toimintakuluistamme, jotka sivumennen sanoen tänä lanseerausvuonnaamme ovat

äärimmäisen vaatimattomat, katetaan nimenomaan ProMen-hankkeelle korvamerkityistä EU:n sosiaalista ja yhteisöllistä osallisuutta sekä terveystoimien kansainvälisten innovaatioiden yhteisvaikuttavuutta edistävistä projektirahoitusmäärärahoista.

Jes! Pokka ei petä eikä puppugeneraattori yski.

Kuka tuo viileä mimmi on? Nimi ei ole edes vilahtanut ruudussa sinä aikana kun hän on ohjelmaa katsonut.

Sanni Tähtimö jatkaa tilytystään.

– Sanon nyt suoraan, mistä en itse henkilökohtaisesti kauhean inhimillisesti välitä. Siitä, että kun kävelen illalla kadulla, viereen pysähtyy auto ja tuntematon mies, teidän asiakkaanne, huutelee että paljonko maksaa. Ilahdutko sinä?

– En tietenkään. Ilahdu.

– En myöskään halua, että oma tyttäreni tai poikani joutuu kohtaamaan hänet kadulla tai netin nuortensivustolla. Haluatko sinä?

– En tietenkään halua.

Nyt tulee paha, sen näkee. Harkituin elkein Tähtimö katsahtaa muistiinpanolappuseensa, nojautuu sitten kohti haastateltavaansa ja hymyilee.

– Leia Laine, ProMenin toiminnanjohtaja. Onko sinulla itselläsi sattumoisin lapsia?

Kuuliko hän oikein, kuuli. Sen vahvistaa tekstipalkki, joka on vihdoin ilmestynyt ruudun alareunaan: Leia Laine.

Prinsessa Leia. Tuo.

Vakkaritargetti jumalauta.

Käsi kauhoo voimajuomakeskittymää hallintapaneelin alla. Tuoreet kofeiinit äkkiä verenkiertoon, samoin tauriini, guarana-uute, vitamiinit niasiini, B5, B6 ja B12 sekä glukoosisirappi ja kaikki asiaankuuluvat E-koodikkaat.

Tölkki sihahtaa, suu täyttyy, silmät eivät päästä irti ruudusta.

Leia Laine. Suosikkityttö.

Vakiokohde. Listaykkönen.

Energialiemi huljuu alas kurkusta, mutta tätä on vaikea niellä: hän luuli tuntevansa Leia Laineen läpikotaisin. Vuosien mittaan, keissi keissiltä, heidän pitkän ja antoisan suhteensa syventyessä – varmasti näin jo voisi sanoa – hän on kaiken sen perusteella mitä naisesta tietää, mitä on *luul-lut* tietävänsä, rakentanut tästä mielessään selkeän kuvan.

Vienonviehkeä etunimi, jolla on väestörekisterin mukaan Suomessa vain yhdeksänkymmentä kantajaa yhdistettynä kansamme seitsemänneksi yleisimpään sukunimeen ei voi olla jäämättä mieleen. Etenkin, kun tuo nimiyhdistelmä nousee esiin joka kerran.

Otetaan vähän takaisin. Yhdessä keississä kolmesta. Niissä, joissa hän on guru.

Leia ei petä, ikinä. Kauhaise kerran, kaksi, ja eikös vaan Leia-kala sätki haavin pohjalla muun, vaihtuvan joukon keskellä. Laske vesille pyydys kuin pyydys, ja Leia ui halukkaasti sisään.

Naisella ei ole rippustakaan itsesuojeluvaistoa.

Kun hän nyt ensi kerran näkee Leia Laineen livenä, nainen vetää kerralla maton hänen altaan.

Yksi: nuo saappaat.

Kaksi: nuo puheet.

ProMen, huorissakävijöiden pelastaja? Joku taitaa nyt kaivaa verta nenästään...

Toisaalta – se puuttuva itsesuojeluvaisto.

Ruudulla Sanni Tähtimö on alkanut elehtiä siihen malliin, että ohjelma lähenee loppuaan. Tähtimö kurottuu kättele-mään vierastaan ja kääntää sitten kasvonsa kohti kameraa. Suppusuu lähettää kädenliikkeen avustamana lentosuukon.

– Ensi viikkoon kullannuput! Muistakaa käydä netissä kommentoimassa.

Leia Laine istuu tuolinsa laidalla kuin seipään niellyt ha-
meenhelmansa alta esiin työntyviä, yhteen puristuneita
polviaan tuijottaen. Naisen armahtaa vasta päälle lävähtä-
vä nettiosoite tahtimo.fi, ja sitten ohjelman tekijöiden nimet
lähtevät rullaamaan ruudussa.

Hän tarttuu hiireen ja pysäyttää toiston. Nojaa selkensä
komentotuolin selkänojaan, oikaisee jalat.

Neste sihisee suussa kun hän pureskelee sitä hampaitten-
sa välissä. Käytäntö tuli opittua viininmaisteluillassa, jon-
ka ex-työnantaja joskus vuosituhannen alussa järjesti koko
it-osastolle. Silloin ennen. Entisessä elämässä.

Mitäpä jos ottaisi suoran kontaktin, ihan vain oman iltan-
sa iloksi. Tunnustelisi vähän.

2.

– Kiitos. Olit kunnan vastus.

Sanni Tähtimön kädenpuristus on luja. Hymy vaikuttaa aidolta.

– Harmi ettei tuoretta oikeusministeriä saatu mukaan lähetykseen. Tarmo Häkkinen oli kuulemma muita kiireitä.

– Harmillista tosiaan, Leia vastaa jäykästi.

Toimittajalla on tietenkin kameran edessä roolinsa. Sanni Tähtimön kysymyksissä ei varmasti ollut mitään henkilökohtaista. Siltikään Leia ei pysty suhtautumaan luontevasti äskeiseen piinaajaansa.

Kurkku on rutikuiva. Vihdoin Leia pääsee tarttumaan pöydällä odottavaan vesilasiin, johon sai lähetyksen aikana aikaiseksi vain sormenjälkensä ja huulipunatahran. Kalahdus, jonka lasin reuna päästi osuessaan yläetuhampaisiin, oli saanut hänet palauttamaan lasin takaisin pöydälle saman tien.

Kuvauslamppujen paahteessa oli tullut hiki. Hän oli pelännyt meikkivoiteen valuvan silmiinsä. Kirvelevät ja räpsyvät silmät olisivat vieneet sanoilta ponnin, asialta uskotavuuden.

Ei se tietenkään valunut, meikki. Meikkari osasi hommansa, ammatti-ihminen.

Hyvin minäkin pärjäsin, Leia ajattelee. Pidin pään kylmänä, sanoin kaiken minkä olin aikonut.

Enkä yhtään enempää.

Kun hän nousee seisomaan, polvet notkuvat hiukan.

Kuvausjärjestäjämies, ei paljon Viiviä vanhempi, tulee irtottamaan Leialta pikkuruisen mikrofonin, joka oli nipistetty huomaamattomasti kiinni paidan kaulukseen.

Johto mikistä selkäpuolelle hameenkaulukseen kiinnitettyyn pieneen laatikkoon kulkee näkymättömissä paidan alla. Leia jännittyy valmiiksi, johdon paikalleen ujuttaminen ennen lähetystä oli melkoinen proseduuri ja vaati järjestäjän vikkelat sormet hänen paljaalle iholleen, mutta poisto sujuukin sutjakammin. Hetkessä mies on jo nykäissyt johdon alakautta pois ja käärässyt sen vyyhdille.

Järjestäjä ojentaa Leialle hänen käsilaukkunsa, Leia kiittää. Hän avaa laukun vetoketjun, etsii puhelimen, painaa siihen taas virran.

– Onpa muuten söpö! Sanni Tähtimön sormi työntyy hipaisemaan hänen uutta hopeanhoitoista Samsungiaan. Ääni on teennäisen kujertava, samanlainen jolla vauvoille ja pikkueläimille leperretään. – Onko ihan uusi?

– Uusi on. Vasta tässä opettelen, Leia vastaa vältellen. Tuntuu epämukavalta, kun joku tunkeutuu liian lähelle, lääppi hänen puhelintaan ilman lupaa.

Mitä kummaa. Hän on naputtanut puhelimeen jo pin-koodin, mutta nyt laite kysyy suojakoodia. Suojakoodi? Samsungin logiikka on kokonaan erilainen kuin Nokian vanhan kalikan, ei nokialainen mitään suojakoodeja kyselty. Oliko tämä se mikä pitäisi vaihtaa pois tehdasasetuksista, nolla nolla nolla nolla...

Samsung välkyttää valojaan. Leia huokaa helpotuksesta ja nostaa katseensa.

– Tytär on reissussa. Pitää olla tavoitettavissa, jos tulee jotain.

– Ai missäs hän?

– Laivalla. Lukion ykkösvuosisluokan risteilyllä. Tukholmassa käyvät.

Sanni Tähtimö hymähtää, aikoo sanoa jotain mutta ei sanokaan.

Leia selvittää kurkkuaan. – Tuota noin. Tiedätkö bussiaikatauluista? Voin katsoa itsekin reittioppaasta –

– Oi voi, me ollaan täällä sellaisessa sumpussa, ei täältä ole enää julkista liikenneyhteyttä tähän aikaan. Mene taksiin, lähetä kuitti sitten minulle postitse. Vahtimestari soittaa auton. Ja muista käydä meidän sivuilla kurkkaamassa katsojapalautetta.

– Toivottavasti sitä tulee.

– Kuule kyllä tulee.

Leia saa äkkiarvaamatta nyrkistä kevyen pukkauksen olkavarteen. – Kamoon nainen, hymyä huuleen. Äskeinen oli suksee. *Sinä* olit suksee. Tämän illan jälkeen joka iikku Suomessa tietää ProMenista kaiken. Varaudu siihen että puhelimen soi tiuhaan.

Kun Samsung päästää ilmoille kumean koputusäänen saapuvan tekstiviestin merkiksi, Sanni Tähtimö nauraa.

– Mitäs minä sanoin.

Leiaakin hymyilee jo.

Hymy hyytyy, kun hän lukee viestin.

Huora

Lähettäjän kohdalla on pelkkä puhelinnumero. Se ei näytä tutulta.

Miten ystävällistä, Leia ajattelee. Rakentavaa katsojapalautetta. Kiitos vain.

Kun hän kääntää puhelimen näytön Sanni Tähtimöä kohti, naisen ilmeeseen 90-prosenttinen osaaottavuus ei onnistu täysin piilottamaan voitonriemun kymmenen prosentin osuutta.

– Et ole ensimmäinen, usko pois.

//

- > Järjestelmä on havainnut
- > tunkeutujan.
- > Elämäsi on uhattuna.

//

<p>#kirja WWW.KIRJA.FI</p>	 <p>9 789513 181307</p>	
	84.2	ISBN 978-951-31-8130-7